

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **G. P. A. W.**, státní příslušnost Spolková republika Německo
bytem K.

zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Tomkem
sídlem Polská 61/4, 360 01 Karlovy Vary

proti

žalovanému:

Krajský úřad Karlovarského kraje
sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2020, č. j. KK/102/DS/20-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

- 1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2020, č. j. KK/102/DS/ 20-4 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 5. 12. 2019, č. j. 18392/OD/19-6/Mach. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o výměnu řidičského průkazu z důvodu konce platnosti, jelikož žalobce neprokázal skutečnou existenci obvyklého bydliště na území České republiky v souladu s § 2 písm. hh), v návaznosti na § 109 odst. 8 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

II.

Žaloba

2. Podle žalobce byla důvodem pro podání žádosti o výměnu řidičského průkazu skutečnost, že řidičský průkaz č. X vydaný dne 3. 10. 2005 Magistrátem města Teplice s platností do 2. 10. 2015, kterého byl žalobce držitelem, měl propadlou dobu platnosti. Žalobce je stále držitelem řidičského oprávnění pro skupinu „B“ uděleného mu dne 3. 10. 2005, tedy je oprávněn a povinen žádat o vydání řidičského průkazu ve smyslu § 109 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu. Na výměnu řidičského průkazu má právní nárok.
3. Žalobce se neztotožnil s názorem správních orgánů, že neprokázal obvyklé bydliště na území ČR, neboť obvyklé bydliště se prokazuje při prvním udělení řidičského oprávnění. V daném ohledu žalobce poukázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 30 A 11/2016-47 ze dne 31. 3. 2017, který se zabýval otázkou, zda při vydání mezinárodního řidičského průkazu ve smyslu § 111 zákona o silničním provozu je sledovanou podmínkou požadavek obvyklého bydliště, a jednoznačně uzavřel, že požadavek obvyklého bydliště je sledovanou podmínkou pro udělení řidičského oprávnění. Zřetelnou analogii je nutné sledovat i v tomto řízení o vydání nového řidičského průkazu ve smyslu § 109 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu, když logicky vzato již žalobce obdržel řidičské oprávnění, žádá pouze o nový řidičský průkaz, pro vydání řidičského oprávnění není zapotřebí splnit striktně podmínku obvyklého bydliště.
4. V daném kontextu bylo dle žalobce namíste citovat i pasáž z rozsudku zdejšího soudu č. j. 30 A 78/2015-58 ze dne 1. 6. 2016, kdy důraz kladl především na následující závěr: „... řešení otázky existence obvyklého bydliště na území České republiky je až věc sekundární a má být vyřešena po objasnění prioritní otázky, zda žalobce je držitelem řidičského oprávnění. Tato prioritní otázka zůstala v celém řízení pominuta.“
5. Žalobce v r. 2005 získal řidičské oprávnění pro skupinu „B“ při splnění zákonných předpokladů, proto mu byl řidičský průkaz platně vydán s tím, že coby žadatel doložil přechodný pobyt. Po celou dobu platnosti řidičského průkazu nebyla jeho platnost žádnými státními orgány zpochybněna. Pokud byl v průběhu řízení žalobce žádán o prokázání obvyklého bydliště, pak v daném období r. 2005 dle tehdejší platné litery zákona nebyla tato podmínka vyžadována, tedy zákonitě nelze použít pro rozpor s ústavní zásadou zákazu pravé retroaktivity aktuálně účinné znění zákona týkající se podmínky obvyklého bydliště.
6. Žalobce přesto doložil svůj obvyklý pobyt na území v průběhu řízení na výzvu správního orgánu I. stupně, neboť i k této otázce se vede dle konstantní judikatury dokazování, a to v souladu s výzvou s tím, že za doklad prokazující obvyklé bydliště se považuje potvrzení o přechodném pobytu či nájemní smlouva k nemovitosti – viz § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Obojí žalobce předložil. Měl tedy za to, že správní orgán I. stupně měl

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žádosti vyhovět, jelikož žalobce řádně reagoval na výzvu k doplnění listin, které osvědčují existenci obvyklého bydliště, byť pouze po formální stránce. Tímto způsobem byl naplněn předpoklad pro vydání nového řidičského průkazu. Rozhodnutí žalovaného považoval žalobce za nezákonné, jelikož se žalovaný ve všech ohledech ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce bylo neprokázání obvyklého bydliště.

7. S ohledem na vše výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Souhlasil s konstatováním žalobce, že důvodem podané žádosti o výměnu řidičského průkazu byla skutečnost, že řidičský průkaz vydaný dne 3. 10. 2005 Magistrátem města Teplice pozbyl platnosti dnem 2. 10. 2015. Žalobce je držitelem řidičského oprávnění a nikdo mu nebránil požádat o výměnu řidičského průkazu. Tvrzení, že má žalobce povinnost požádat o výměnu řidičského průkazu, nebylo přesné, neboť hodlá-li řídit motorová vozidla, pak je povinností řidičský průkaz vyměnit, avšak nebude-li a nehodlá-li motorová vozidla řídit, pak je na jeho vůli, zda a kdy výměnu neplatného řidičského průkazu uskuteční. Ostatně, sám žalobce byl toho důkazem, jestliže o výměnu řidičského průkazu ČR požádal po čtyřech letech (dne 9. 10. 2019) od uplynutí jeho platnosti a nikdo jej nevinil z porušení povinnosti výměny. Žalobcova úvaha o právním nároku na výměnu řidičského průkazu byla však lichá.
9. Z předložené fotokopie řidičského průkazu ČR bylo zřejmé, že vyznačený údaj (v té době povinně zapisovaný do řidičského průkazu) o bydlišti držitele neodpovídal požadavkům na něj kladeným, když v řidičském průkazu ČR bylo potvrzeno bydliště řidiče nikoliv na území ČR, ale na území SRN. Vydávající správní orgán popřel nejen svou vlastní místní příslušnost k vydání řidičského průkazu ČR, ale i příslušnost státu, když akceptoval absenci bydliště na území ČR.
10. Žalovaný nesouhlasil s přiléhavostí odkazu žalobce na rozsudek č. j. 30 A 11/2016-47 ze dne 31. 3. 2017. Měl za to, že věc výměny platného řidičského průkazu za mezinárodní není totožná s výměnou neplatného řidičského průkazu za nový (čemuž odpovídají v zákoně uvedené samostatné paragrafy upravující výměny řidičských průkazů), nadto při vědomí shora uvedených skutečností, kdy v řidičském průkazu ČR byly prokazatelné skutečnosti nasvědčující tomu, že řidičské oprávnění bylo s největší pravděpodobností uděleno v rozporu se zákonem, jestliže bydliště nesplňovalo zákonem stanovené předpoklady. Žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž podrobně rozebral, proč považuje postup správního orgánu prvního stupně za důvodný, opodstatněný a správný.
11. Žalovaný nemohl souhlasit ani s přiléhavostí dalšího rozsudku sp. zn. 30 A 78/2015 ze dne 1. 6. 2016. V nyní projednávané kauze není sporu o tom, že se jedná o výměnu neplatného řidičského průkazu ČR za nový. Avšak okolnosti předcházející udělení řidičského oprávnění vydáním řidičského průkazu v r. 2005 nasvědčovaly tomu, že řidičský průkaz neměl být vůbec vydán. Bylo proto namístě zjišťovat, zda žalobce skutečně na území ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

obvykle bydlí alespoň v době současné, jestliže požádal úřad nacházející se na území ČR o jeho výměnu. Pokud by správní orgán skutečnosti stran obvyklého bydliště žadatele na území ČR neprověřoval, mohlo by se jednat o prolomení, respektive ignorování vytvořeného právního rámce proti obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů.

12. Protože je řidičský průkaz veřejná listina, je nezbytné, aby vydávající správní orgán mohl garantovat a zaručit, že údaje v něm uvedené nejsou v rozporu se skutečností. O tom bylo možno za shora popsáných okolností důvodně pochybovat. Muselo tak být přezkoumatelným způsobem prokázáno žalobcovo tvrzené obvyklé bydliště na území ČR. Bylo pak bezpředmětné odvolávat se na získání řidičského oprávnění v r. 2005 a tvrdit, že v té době žalobce splnil všechny zákonné podmínky, když v řidičském průkazu ČR s propadlou platností bylo evidentní, že zákonem předpokládané podmínky (viz adresa bydliště) naplněny nebyly. Pokud žalobce přiznával, že obvyklé bydliště v podobě povolení k přechodnému pobytu na území ČR představovalo jen formální stránku, dávalo to jasný signál o neexistující skutečné domácnosti na území ČR.
13. S odkazem na výše uvedené trval žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považoval žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné.

IV.

Replika žalobce

14. V podané replice žalobce proti tvrzení, že řidičský průkaz byl neplatný od počátku, neboť v něm nebylo uvedeno bydliště žalobce v České republice, namítl, že v r. 2005 bylo běžnou praxí správních orgánů neuvádět v řidičském průkazu přechodný pobyt cizince na území ČR, neboť cizinci měli svůj trvalý pobyt na území svého domovského státu, v kolonce bydliště se pak uváděl trvalý pobyt cizince. Argumentace žalovaného byla v daném ohledu lichá, jelikož uvedení trvalého pobytu neznamenal neplatnost uděleného řidičského oprávnění, ani neplatnost řidičského průkazu. Ostatně předmětem žádosti byla výměna neplatného řidičského průkazu, tedy nebylo sporu o tom, že řidičský průkaz vydaný v r. 2005 v době žádosti platný nebyl. Bylo však zřejmé, že bylo platné udělené řidičské oprávnění, jelikož v r. 2005 nebylo nutné u cizinců dokládat přechodný pobyt na území ČR, tato podmínka se v zákoně o silničním provozu objevila až od r. 2006. Bylo zbytečné vyjadřovat se k tomu, zda měl či neměl být řidičský průkaz žalobci vydán v r. 2005. Vydávající správní orgán jistě jednal v souladu se zákonem a zaběhlou praxí, proto v r. 2005 žádosti o udělení řidičského oprávnění vyhověl. Vydáním řidičského průkazu pak správní orgán primárně osvědčil existenci řádně nabytého řidičského oprávnění, tedy zejména po absolvování zkoušek způsobilosti k řízení vozidel. Údaj o bydlišti byl otázkou sekundární, jak plyne z judikatury.
15. K přílehavosti odkazované judikatury zdejšího soudu žalobce nezastíral, že mu nebylo známo, zda se soudy již zabývaly pouhou výměnou řidičského průkazu z důvodu uplynutí doby jeho platnosti. Nicméně byla mu známa judikatura ve věci vydání mezinárodního řidičského průkazu, když žalovaný se dopustil téže chyby, když striktně požadoval po žadateli existenci obvyklého bydliště. K rozsudku č. j. 30 A 11/2016-47 žalobce poznamenal, že onen žadatel měl udělené řidičské oprávnění a zdejší soud za podstatné označil rozřešení otázky, zda za situace, kdy již dříve onen žadatel řidičský průkaz obdržel, musí pak opětovně dokládat obvyklé bydliště. Odpověď zněla, že onen žadatel již

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nemusí nic dokládat, protože obvyklé bydliště již doložil poprvé při udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu. Zde se jednalo o podobný případ, řidičské oprávnění bylo nahlíženo jako platné, nedošlo k jeho odejmutí, žalobci tedy vznikl právní nárok na výměnu řidičského průkazu. Případné namítané chyby příslušného správního orgánu v r. 2005 byly již bezpředmětné, neboť žalobce chránila dobrá víra, že obdržel řidičský průkaz v souladu se zákonem (jde o princip proporcionality).

16. Ve vztahu k rozsudku č. j. 30 A 78/2015-58 žalobce argumentoval, že v nyní projednávaném případě se jedná o výměnu z důvodu ukončení platnosti řidičského průkazu, tedy primárně se řeší, zda žalobce má udělené řidičské oprávnění. Soud v daném rozsudku vyslovil pochybnost, zda žadatel měl platné řidičské oprávnění, jelikož ze zpráv od německých úřadů plynulo, že řidičské oprávnění žadatel pozbyl. Z toho důvodu došlo ke zrušení rozhodnutí správního orgánu, který tuto otázku ponechal stranou. V právě projednávané věci však z obsahu spisu taková okolnost nevyplývá. Žádost byla žalobci zamítnuta pouze z důvodu nedoložení obvyklého bydliště, což bylo nutné nahlížet jako vadný postup. Otázka existence obvyklého bydliště byla totiž druhořadá, pokud již došlo k udělení řidičského oprávnění, jež je otázkou primární.

V.

Posouzení věci soudem

17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
18. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť s tím oba účastníci výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

VI.

Rozhodnutí soudu

19. Soud neshledal žalobu důvodnou.
20. Rozhodovací důvod v projednávané věci byl mnohem prostší, než by se z podání účastníků, učiněných vůči soudu, mohlo zdát. Bylo jím nenaplnění podmínek pro vydání řidičského průkazu, neboť žalobce i přes výzvu správního orgánu nepředložil takové dokumenty a nenavrhoval takové důkazy, které by prokazovaly existenci obvyklého bydliště na území České republiky, přestože se jednalo o jednu z náležitostí žádosti o vydání řidičského průkazu.
21. Podle § 109 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu v rozhodném znění (do 30. 9. 2020) *se řidičský průkaz rovněž vydá držiteli řidičského oprávnění, kterému končí platnost řidičského průkazu nebo jehož řidičský průkaz je neplatný podle § 118.*
22. *Podkladem pro vydání řidičského průkazu pro držitele řidičského oprávnění podle odstavce 2 písm. b) až g) je žádost o vydání řidičského průkazu (§ 109 odst. 6 zákona o silničním provozu). Žádost o vydání řidičského průkazu podle odstavce 6 musí mít písemnou formu a musí v ní být uvedena ... b) adresa obvyklého bydliště žadatele na území České republiky nebo místo studia (§ 109 odst. 7 téhož zákona).*
23. *K žádosti o vydání řidičského průkazu podle odstavců 6 a 7 musí být přiložen ... b) řidičský*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

průkaz, jde-li o vydání řidičského průkazu podle odstavce 2 písm. d), ... f) doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku (§ 109 odst. 8 zákona o silničním provozu).

24. *Obvyklým bydlištěm se podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu rozumí místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.*
25. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 9. 10. 2019 žádost o vydání řidičského průkazu, neboť jeho původní řidičský průkaz byl platný toliko do 2. 10. 2015. K žádosti přiložil potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky vydané odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, neplatný řidičský průkaz a německý doklad totožnosti. Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 10. 10. 2019 vyzval žalobce k doplnění žádosti – prokázání obvyklého bydliště. Ve výzvě správní orgán definoval, co se rozumí obvyklým bydlištěm, odkázal na zákonnou povinnost žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, předložit doklad prokazující obvyklé bydliště, a mj. také upozornil žalobce, že „zákon nestanovuje, že řidičský průkaz bude vydán osobě, která předloží některou ze zde zmíněných listin, nýbrž to, že řidičský průkaz bude vydán osobě, která má obvyklé bydliště na území České republiky“. V reakci na výzvu žalobce doložil kopii nájemní smlouvy uzavřené na dobu od 19. 8. 2019 do 19. 2. 2020 s pronajímateli Z. R. a S. R. k blíže neurčené nemovitosti na adrese K. a kopii potvrzení o přechodném pobytu, jež už bylo součástí spisového materiálu.
26. Správní orgán I. stupně nepovažoval jmenované listiny za dostačující k prokázání obvyklého bydliště, neboť neprokazují, že žalobce na území České republiky skutečně pobývá, a žalobce neprokázal osobní vazby v České republice. K vydání prvoinstančního rozhodnutí správní orgán přistoupil s odkazem na § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého *je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne*. I žalovaný setrval na zjištění, že předložené doklady neprokazují existenci obvyklého bydliště v podobě skutečné domácnosti na území České republiky (str. 3 napadeného rozhodnutí), dále zdůraznil, že fotokopie podkladů neodpovídají ani zákonnému požadavku na pobývání na území alespoň 185 dnů v kalendářním roce, a zpochybnil důvěryhodnost doložené nájemní smlouvy (str. 4); k doplněným dokladům taktéž zaujal stanovisko, že neprokazují obvyklost bydliště a jsou pouze formálními znaky, nikoli naplněním materiálního hlediska vycházejícího ze skutečné domácnosti fyzické osoby (str. 5).
27. K žalobním argumentům je nutno uvést, že žalobce nemá jakýsi nárok na vydání nového

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

řidičského průkazu bez dalšího. Z citovaných ustanovení zákona vyplývá, že musí podat žádost a k ní přiložit předepsané dokumenty/náležitosti. To se v projednávaném případě nestalo, a proto správní orgán přistoupil k vydání výzvy k odstranění vad žádosti. Ve výzvě byl žalobce řádně poučen o tom, jak má vady odstranit. Následně byly doloženy pouze dokumenty, ze kterých vyplývalo, že žalobce hodlá na území České republiky pobývat po dobu delší než tři měsíce na adrese hlášeného pobytu (viz potvrzení o přechodném pobytu) a že snad má reálnou možnost pobývat na konkrétní adrese (viz nájemní smlouva, z níž ovšem nebylo zřejmé, co přesně je předmětem nájmu). Správnímu orgánu pak muselo být na základě jeho dosavadní úřední činnosti, korigované i judikaturou zdejšího soudu, známo, že takové doklady nenaplnují zákonný požadavek, aby obvyklé bydliště cizího státního příslušníka bylo tam, kde se fakticky zdržuje a kde realizuje svůj osobní život po alespoň 185 dní v kalendářním roce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014-36). Neprováděl-li správní orgán jakékoli další dokazování a přistoupil-li k vydání prvoinstančního rozhodnutí, jednalo se o logický a hospodárný postup, neboť správní orgán zjistil okolnost, která jednoznačně znemožňovala žádosti vyhovět.

28. Vychýlil-li žalobce následně celou úvahu směrem k udělení řidičského oprávnění a vydání původního řidičského průkazu v r. 2005, úplně pominul předmět řízení a jednoznačně vyjádřenou právní úpravu. Rozhodně se nejednalo o nezákonnost či jakoukoli nepřipustnou formu retroaktivity, pokud správní orgány po žalobci požadovaly doložit náležitost žádosti o vydání řidičského průkazu držiteli neplatného řidičského průkazu dle § 109 zákona o silničním provozu, kterou zákon ve znění účinném v době podání žádosti i v celém průběhu řízení před správními orgány obou stupňů výslovně vyžadoval.
29. Žalobce byl ve správním řízení zastoupen, a soudu je z úřední činnosti známo, že zástupce dlouhodobě poskytuje právní pomoc cizincům právě stran řidičských průkazů. Proto nepochybně musel znát výklad právního předpisu pravidelně zastávaný soudy, tedy že předložení potvrzení o přechodném pobytu a nájemní smlouvy nebude dostačující pro závěr o materiálním naplnění podmínek stanovených v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Vyjmenované dokumenty dle § 109 odst. 8 písm. f) zákona o pobytu cizinců je třeba chápat jako demonstrativní výčet možných důkazních prostředků, nikoli jako zákonem pevně stanovené důkazní prostředky, které jsou dostačující pro prokázání obvyklého bydliště. K obdobně formulovanému § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu Nejvyšší správní soud uvedl: *„Tyto formalizované doklady samy o sobě automaticky neprokazují materiální pobyt stěžovatele na území České republiky, tedy obvyklé bydliště spočívající v užším vztahu ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že zákon tyto podklady označuje jako „doklady prokazující obvyklé bydliště žadatele“ na uvedeném nic nemění. Toto označení nelze vnímat izolovaně jako projev legální důkazní teorie, která by zcela nelogicky a nesystematicky činila v tomto konkrétním případě výjimku ze zásady volného hodnocení důkazů. Jedná se toliko o legislativní zkratku pro určitý okruh podkladů. Jejím cílem zcela zjevně není zavázat správní orgán ke konkrétnímu hodnocení důkazů. V takovém případě by totiž definice obvyklého bydliště v ust. § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu zcela postrádala smysl. Jednotlivé faktory obsažené v této definici by byly bezvýznamné, neboť rozhodující by nebyl faktický pobyt žadatele, nýbrž toliko skutečnost, zda se například nechal zapsat do živnostenského rejstříku či požádal o povolení k přechodnému pobytu. Systematický výklad tedy jednoznačně vylučuje stěžovatelovu ryze textualistickou interpretaci slov „doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele“. Kromě toho stěžovatelovu argumentaci vylučuje i výklad teleologický, včetně výkladu eurokonformního ...“* (rozsudek ze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014-36). S danými závěry se soud plně ztotožnil. Námitky žalobce tím byly vyvráceny.

30. V podané žalobě a následné replice žalobce odkazoval na rozsudky zdejšího soudu vydané ve věcech sp. zn. 30 A 11/2016 a 30 A 78/2015. Přestože nebylo zcela zřejmé, zda je chce žalobce použít na podporu vlastních argumentů, nebo zda naopak uznává, že okolnosti právě projednávaného případu jsou jiné, přihlédl soud ke jmenované dosavadní rozhodovací praxi a dospěl k následujícímu.
31. Závěry rozsudku č. j. 30 A 11/2016-47 jsou v projednávané věci irelevantní, neboť kauza z r. 2016 se vztahovala k vydání mezinárodního řidičského průkazu podle § 111 zákona o silničním provozu a toto ustanovení v odst. 2 neřadilo mezi náležitosti žádosti dokumenty a důkazní návrhy k prokázání obvyklého bydliště. To představuje zásadní odlišnost oproti žádosti podle § 109 téhož zákona, neboť toto ustanovení předmětnou náležitost výslovně uvádí.
32. Ani aplikace argumentů uvedených v rozsudku č. j. 30 A 78/2015-58 není namístě, neboť v nyní projednávané věci byl oproti věci z r. 2015 zcela jednoznačný předmět řízení. Naopak tehdy byla zásadním momentem právě nejasnost – kolize řízení o vydání řidičského průkazu žadateli, který doložil složení zkoušky z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy pro řidičské oprávnění skupiny B, vs. řízení o vydání řidičského průkazu z důvodu změny údajů v něm uvedených – změny adresy přechodného pobytu na území České republiky.
33. Odlišnost lze spatřovat i v tom, že žalobce předložil řidičský průkaz, byť již byl neplatný z důvodu plynutí času, zatímco ve věci z r. 2015 jej tehdejší žalobce nepředložil vůbec. Předložení neplatného řidičského průkazu je nadto základní hypotézou ustanovení § 109 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu.
34. Jinému právnímu hodnocení napovídala též ta okolnost, že vyjma údaje o bydlišti v předloženém neplatném řidičském průkazu neobsahoval správní spis žádné závažné indicie svědčící závěru, že žalobce není držitelem platného řidičského oprávnění.
35. Konečně soud odkazuje na rozsudek ze dne 27. 10. 2015, č. j. 30 A 128/2014-32, vydaný stejným senátem. Zde šlo také o vydání řidičského průkazu z důvodu změny údajů, a přesto zde byl zaujat odlišný postup: bylo posuzováno, zda byly skutečně naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti z důvodu neprokázání obvyklého bydliště. I proto se lze přiklonit k závěru, že pro obsah odůvodnění rozsudku ve věci sp. zn. 30 A 78/2015 byla nejasnost předmětu řízení závažná natolik, že byl sedm měsíců po rozhodnutí ve věci sp. zn. 30 A 128/2014 vydán stejným senátem tak odlišný rozsudek.
36. Závěrem lze poznamenat, že ať už by správní orgány shledaly ve vztahu k existenci řidičského oprávnění žalobce jakýkoli závěr, stále by zde byla překážka vydání nového řidičského průkazu spočívající buď v tom, že žalobce není držitelem řidičského oprávnění, nebo v neprokázání obvyklého bydliště. Na materiálním výsledku řízení by se nic nezměnilo.
37. Protože námitky uplatněné v žalobě nebyly důvodné, zamítl soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

38. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný nicméně výslovně uvedl, že se vzdává práva na náhradu nákladů řízení, a proto náhrada nákladů řízení nepřísluší žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. března 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu